

Valeriu DULGHERU
Prof.univ.dr.hab. D.H.C.

Prezentare cărți de poezie 2020. Autor: Victor Cobzac: artist plastic, poet.

Maestrul Victor Cobzac este un adevărat ambasador al Creației, a tot ceea ce se numește „*Belle Art*”. Ultima lui dragoste este Poezia. Flirtul cu poezia a venit involuntar. Deosebit de fructuos Maestrul a fost în acest an.

„*O sută de poeme*”, Volumul III, Colecția Apolon Briliant;

„*Poezii îngemănate, Punte peste așteptări*”, Volumul I (III), Antologie în colaborare cu Limona Rusu din Suceava, România;

„*Poezii îngemănate, Muguri de dor*”, Volumul II (IV). Antologie în colaborare cu Limona Rusu din Suceava, România;

„*Vis cu Nichita*”, Antologie în XV volume, Volumul I;

„*Tatăl meu – eroul meu*”, Anthologie;

„*Mama mea – icoană sfântă*”, Anthologie;

„*Începe ziua cu Ana*”. In Memoriam Ana Podaru, Antologie gata de tipar;

„*Fata de pe copertă*”, Volumul III, gata de tipar;

Distincții: Trofeul literar „*Grigore Vieru*”. Festivalul Internațional de Poezie „*Sunt iarbă, mai simplu nu pot fi!*”, ediția a VII^a. Societatea Culturală Apolon, România.

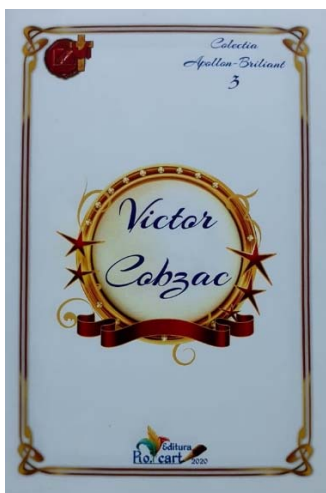
Patru clase la români

*Mama mea, prima femeie,
Dumnezeu lung m-a privit,
Când i-am spus că-mi este dragă,
Și de Ea-s... în-dră-gos-tit.*

*Ba din contra, ... s-a oprit,
Mi-a vorbit... ca un Părinte,
Despre-o icoană sfântă - Mama,
Și pân' azi le mai țin minte.*

*Astăzi... Mama nu mai ieste
Și nici Tata... sunt... departe,
Au urcat... în cer, ... la Domnul,
Să mai fac-un pic de carte.*

*Cine... nu-mi aude glasul?
Noi... suntem... aici stăpâni
Ce deștepți... erau, ... Pă-rin-ții,
Patru clase, ... la români.*

Și pentru că lipsesc... să-i ierte

*Copii, ce nu mai știu să plângă,
Și nici să râdă, să zâmbească,
Li-s ochii seci... de așteptare,
Cine la viață...să-i trezească ?*

*Cine să-i mângâie... pe față ?
Să-i i ape sus... de subsuori ?
Dacă părinții... sunt...departe,
Și-i văd ... numai la sărbători.*

*Cine să stea... la că-pă-tâi ?
Atunci când febra... se ridică,
Și ochii ard...cadouă...stele,
Și la-cri-ma...dine le pică.*

*Cine să-i scoale dimineața ?
Pe frunte...plină de pistrui,
Cu un sărut...ca Pâine caldă,
Acum...rpmași...ai nimănuui ?!*

*Cine să-i lase săscâmcească?
Apoil la piept să-I strângă dulce,
Le scalde în pupici...obrajii,
Până ce-ajung la pat să-i culce.*

*Copii... sunt văduviți de glasul
Acelor ... care le-au dat viață,
Chiar dacă au ca cerul... ochii,
Tristețea le-o citești... pe față.*

*Au fruntea... ca un câmp arat,
De gânduri, care să-i alinte,
Cu ochii ră-tă-ciți... de unde...
Poate apare... vreun părinte ?*

*Sunt gata să frământa colbul,
Chiar dacă au de ce să-I certe,
Sunt gata să le sară-n brațe,
Și pentru că lipsesc, să-i certe.*